

Arrest

nr. 300 572 van 24 januari 2024
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Vliertjeslaan 1
3090 OVERIJSE

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 6 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2023.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. HENDRICKX en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing

"A. Feitenrelaas

U verklaart zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op [...] januari 1963 in Venezuela in San Antonio in de deelstaat Tachira. U hebt sinds u klein bent altijd in de stad Caracas gewoond in de wijk El Marques op het adres Calle Tunapy in de vijfde silla. U behaalde in 1985 een hoger technisch diploma in elektronica. U werkte sinds 20 jaar ongeveer voor het bedrijf Systeca equipos electronicas C.A. waar u HP printers herstellde en zorgde voor onderhoud, installaties en verkoop en verhuur.

U was gehuwd met X sinds 28 december 1990. Jullie zijn 15 jaar geleden gescheiden. Jullie hebben drie kinderen samen: L. X (O.V. [...]; CG [...]); L. X (O.V. [...]; CG [...]) en Daniel X (O.V. [...]; CG [...]). Zij verlieten Venezuela alle drie voor u en verblijven alle drie in België.

Sinds 2011 bent u lid van de oppositiepartij Voluntad Popular. Ongeveer zes jaar geleden werd u ook de afgevaardigde voor beweging in Petare en technisch coördinator. Op 30 april 2019 nam u samen met een groep leden van Voluntad Popular deel aan operatie vrijheid, vanwege de vrijlating van Leopoldo Lopez, in Caracas in de districten El Tamira en El Carlota. U werd door de nationale garde en colectivo's aangevallen en u bent moeten wegvlugten. Ongeveer drie dagen later, kreeg u een dreigtelefoon. Een goede vriend van u, oppositielid E. R., werd op 16 oktober 2019 vermoord.

Op 20 oktober 2023 nam u deel aan een politieke meeting naar aanleiding van de voorrondes van de verkiezingen die gingen plaatsvinden op 22 oktober 2023. Tien minuten nadat u thuis was gekomen van deze meeting, om 17u10, ging de bel. Toen u open deed zag u twee gewapende ambtenaren met bivakmutsen. Ze duwden u naar binnen, sloegen u in de boeien en beschuldigden u ervan een landverrader te zijn. Ze namen u mee naar het politiecommando, hielden u er drie uur lang vast en stelden u onder andere vragen over de meeting. Na drie u brachten ze u weg en lieten ze u achter op het einde van de straat Cotamil onder de brug. Ze sloegen u met de achterkant van een pistool en duwden u tegen de grond. U stapte vervolgens naar het ziekenhuis.

Op 25 oktober 2023 nam u deel aan een meeting naar aanleiding van de vrijlating van politiek journalist Roland Carreño. Na afloop van de meeting wilde u samen met uw buurvrouw N. L. het openbaar vervoer nemen. Er kwamen twee personen op een motor naar jullie die een revolver op jullie richtten en ze namen de map die u bij had met informatie, propaganda, en kieslijsten van u af terwijl ze dreigden u te vermoorden als u iets zou zeggen. Ze gaven u een schop en u viel neer. Jullie namen vervolgens een taxi naar huis. Thuis stelde u vast dat er mensen uw huis waren binnengedrongen, zaken hadden gestolen en graffiti hadden achtergelaten. U dook onder in het huis van uw zus en ging nog naar een reisagentschap om uw reis uit Venezuela te regelen.

Ongeveer op 24 november 2023 wilde een jongen met een mes het huis van uw zus binnen dringen, waardoor u de deur moest blokkeren.

U verliet Venezuela op 27 november 2023 en vloog via Turkije naar België waar u op 28 november 2023 arriveerde. U diende diezelfde dag, op de luchthaven van Zaventem, een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort, foto's met betrekking tot uw politieke activiteiten en problemen in Venezuela, twee brieven van Voluntad Popular, een medisch attest, een stembiljet, een visitekaartje en reisinformatie. In geval van terugkeer naar Venezuela vreest u vermoord te worden omwille van uw activiteiten voor de oppositie. U kunt niet naar Colombia omdat u er nooit hebt gewoond en er niemand kent.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U verklaarde tijdens uw interview met de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat het u een middel neemt tegen angst, voorgeschreven door een psychiater in Venezuela, maar dat het goed met u gaat (Verklaring DVZ, punt 29). Tijdens uw persoonlijk onderhoud voegt u hieraan toe dat het medicijn dat u neemt Alprazolam is, en u dit normaal gezien inneemt, maar u het de dag van uw persoonlijk onderhoud niet ingenomen heeft, waardoor u een beetje angstig bent. U benadrukt echter dat u soms zaken vergeet, maar dat het verder goed met u gaat, en herhaalt nogmaals dat het goed met u gaat wanneer u wordt gevraagd of er bepaalde zaken zijn waar mee rekening moet worden gehouden tijdens het interview en of er zaken zijn die u helpen zodat alles vlot verloopt (CGVS, p. 2). U werd er eveneens op gewezen aan het begin van het persoonlijk onderhoud dat u kon melden wanneer en een probleem was (CGVS, p. 2), iets wat u op geen enkel moment heeft gedaan. Verder moet er op gewezen worden dat u bij DVZ stelde dat er geen elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van uw verhaal of uw deelname aan de procedure internationale bescherming bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ dd. 5 december 2023). Ook uit het verloop van uw persoonlijk onderhoud bleek dat u in staat was om coherente en betekenisvolle verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beschikte bij aankomst in België niet over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Het CGVS wijst er op dat dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat geen van beide nationale overheden u de noodzakelijke bescherming wil of kan bieden, dus zowel Venezolaanse als de Colombiaanse overheid. U verklaart immers zelf dat u, naast de Venezolaanse, ook over de Colombiaanse nationaliteit beschikt en een Colombiaans paspoort hebt bekomen (CGVS, p. 3).

U hebt echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat u in Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gevraagd waarom u niet in Colombia zou kunnen wonen, stelt u dat u er nooit hebt gewoond, er geen familie hebt en dat u er niets hebt wat u er bindt (CGVS, p. 14). Gevraagd naar uw vrees in geval van terugkeer naar Colombia, stelt u nogmaals dat u er niets te zoeken hebt en er niemand kent (CGVS, p. 15). Het feit dat u nooit in Colombia gewoond hebt, en er niet over een netwerk beschikt, kan echter niet volstaan om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het leiden van ernstige schade in uw hoofde vast te stellen.

Wanneer u nog eens expliciet gevraagd wordt naar een vrees in Colombia in verband met uw politiek profiel in Venezuela, geeft u nog aan dat dit u misschien wel problemen zou kunnen opleveren. U weet dit echter niet te concretiseren en verwijst slechts naar een incident met Venezolaans oppositielid F.S., dat u overigens ook niet weet te concretiseren. U kan evenmin stellen of F.S. over de Colombiaanse nationaliteit beschikt (CGVS, p. 15). Met deze hypothetische verwijzing, weet u ook uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk te maken.

Uw advocaat stelt nog aan het einde van uw persoonlijk onderhoud dat er moet rekening worden gehouden dat uw kinderen heeft die in België erkend zijn (CGVS, p. 18). Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. In dit geval blijkt dat u over zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit beschikt en dus uw nood aan internationale bescherming ten opzichte van beide landen aannemelijk moet maken. U blijft wat dit betreft echter in gebreke.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het **platteland** en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetà. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van

de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook **gemeenrechtelijke criminaliteit**, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet veranderen. Uw Venezolaans paspoort, de foto's en documenten met betrekking tot uw politieke activiteiten en problemen in Venezuela, het ziekenhuisverslag, uw reisinformatie en visitekaartje van uw werk hebben immers louter betrekking op uw identiteit, uw politieke activiteiten in Venezuela, uw werk, uw reisweg en uw problemen in Venezuela. Deze elementen staan hier momenteel niet ter discussie. Ze kunnen echter niet dienen om aan te tonen dat u zich niet in Colombia zou kunnen vestigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. Verzoeker beroept zich in een enig middel op: "Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, van artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 2 en 3 van de wet dd. 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclusief van redelijkheid en zorgvuldigheid, de samenwerkingsplicht, van de onpartijdigheidsplicht. Schending van de toepassing van de versnelde procedure."

Inzake de toepassing van de versnelde procedure stelt verzoeker:

"De bestreden beslissing motiveert de toepassing van de versnelde procedure in casu als volgt:

"Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beschikte bij aankomst in België niet over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek."

Dergelijke motivatie wordt niet vermeld onder de gevallen, zoals op limitatieve wijze voorzien in artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Verzoeker werpt verder op dat hij ook helemaal niet getracht heeft de autoriteiten te misleiden met betrekking tot zijn reismotief. Hij heeft onmiddellijk bij zijn aankomst in de transitzone bij de grenspolitie een verzoek om internationale bescherming ingediend. Verzoeker besluit dat er geen argument wordt aangebracht waarom in casu het verzoek om internationale bescherming diende te worden behandeld volgens de versnelde procedure en waardoor de bestreden beslissing nietig dient te worden verklaard.

De bestreden beslissing is behept met een substantiële onregelmatigheid die noopt tot de nietigverklaring ervan, overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zie arrest nr. 298 714 van 14 december 2023 waarin het foutief gemotiveerd gebruik van de versnelde procedure (Artikel 57/6/1, § 1) aanleiding geeft tot vernietiging van de beslissing van het CGVS. Gelijkaardige voorbeelden zijn ook voorhanden in de Franstalige rechtspraak.”

Na een theoretische uiteenzetting over de behandeling van verzoeken om internationale bescherming stelt verzoeker inzake de bestreden beslissing:

“1.2 Toekenning vluchtelingenstatus en vrees tot vervolging op grond van het relaas

28. De verwerende partij trekt de politieke werkzaamheden (feiten) van verzoeker niet in twijfel.

29. De verwerende partij acht de problematische situatie van verzoeker in Venezuela plausibel en beperkt de motivering tot de stelling dat verzoeker zich kan vestigen in Colombia.

30. Verzoeker heeft onvoldoende de tijd gekregen om aan te tonen dat zijn problemen in Venezuela een weerslag kennen in Colombia (supra : wegens toepassing versnelde procedure).

31. Hij voegt een brief toe van de Movimiento Voluntad Popular. Hierin wordt geschreven dat hij niet veilig is in Venezuela, noch in Colombia, een bevriend land van het regime.

“[citering brief]”

Er wordt nogmaals verwezen naar de diefstal in zijn huis waar eveneens het Colombiaans paspoort werd meegenomen. Dat paspoort zou trouwens fouten bevatten, waaronder een verkeerde geboortedatum en zijn naam J. wordt daar genoteerd als G.. Het is dus niet helemaal duidelijk hoe nuttig dit paspoort zou zijn geweest.

Stuk en vertaling in bijlage.

32. Tenslotte zijn er verwijzingen in de actualiteit naar de rapprochement van het Colombiaanse en Venezolaanse regime : Deportatie van Guaido uit Colombia (oppositiefiguur van MVP) <https://www.france24.com/en/americas/20230425-venezuelan-opposition-figure-guaido-expelled-from-colombia-slams-persecution>

Bloomberg artikel over Venezolaanse oppositie die wegvlucht uit Colombia <https://www.bnnbloomberg.ca/maduro-s-enemies-are-fleeing-colombia-as-persecution-fears-mount-1.1787916>

Verzoeker voegt een foto toe van een graffiti op zijn huis met de woorden W. traidor Ma(l)dito ni en(?) Colombia te salvará(s) wat dus neerkomt op: "Vervloekte Verrader W., Zelfs Colombia zal je niet redden" (zie bijlage)

In bijlage voegt verzoeker nog een stuk toe, met vertaling van het bedrijf waar hij werkte: de vertaling luidt als volgt: “[citering vertaald stuk]”

Hieruit blijkt dat verzoeker tevens in Colombië problemen zal krijgen en er zich niet kan vestigen.

33. Uit de uiteenzetting onder dit punt blijkt tevens op ontegensprekelijke wijze dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus ex artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

1.3.Toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

34. Op de grond van de motieven zoals hierboven uiteengezet blijkt, ondergeschikt, minstens een risico op ernstige schade die de toekenning van de subsidiaire bescherming ex artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verantwoordt, te worden aangenomen.”

2.2. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift de volgende stukken:

“Stuk 3: Document Movimiento Voluntad Popular, plus vertaling

Stuk 4: Document Epson Xerox, plus vertaling

Stuk 5: Grafitti aantekening, plus vertaling”.

2.3. Verweerder voegt bij de nota van 11 januari 2024 de volgende stukken:

“1. COI Focus | Colombia - Beschermingsmogelijkheden door de overheid (dd. 16.02.2021).

2. Uittreksel notities persoonlijk onderhoud kinderen.”

- 2.4. Ter zitting legt verzoeker twee stukken neer:
“- *Certificado de inscripcion de registro civil* (met vertaling)
- *ontslagbrief van werkgever* (met vertaling)”.

Beoordeling

3. Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid bevat aangezien er volgens hem onterecht toepassing wordt gemaakt van de versnelde procedure.

In de bestreden beslissing wordt de toepassing van de versnelde procedure als volgt gemotiveerd: ***“Het feit dat u de autoriteiten hebt misleid met betrekking tot uw reismotief – u beschikte bij aankomst in België niet over documenten die het doel van het voorgenomen verblijf en de verblijfsomstandigheden staven – rechtvaardigde dat een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”***

In wezen wordt hier toepassing gemaakt van artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet, dewelke stelt dat de commissaris-generaal een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure kan behandelen, indien ***“de verzoeker de autoriteiten heeft misleid door omtrent zijn identiteit en/of nationaliteit valse informatie of documenten te verstrekken of door relevante informatie of documenten die een negatieve invloed op de beslissingen hadden kunnen hebben, achter te houden”***.

Uit de gegevens van verweerder blijkt dat verzoeker zich bij de grenscontrole heeft aangemeld met een paspoort van Venezuela welke visumvrij is voor een periode van 90 dagen op 180 dagen. Hij was daarbij niet in het bezit van een terugkeerticket en verzoeker kon zodoende niet aantonen dat hij de visumvrije periode zou respecteren. Verzoeker beoogde volgens de DVZ een langdurig verblijf op het grondgebied aangezien hij een verzoek om internationale bescherming indiende. Verzoeker kon daarbij geen documenten overleggen ter staving van het doel en de verblijfsomstandigheden van het voorgenomen verblijf, conform artikel 3, 3° van de Vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker het Rijk trachtte binnen te komen zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en zonder te voldoen aan de in artikel 3 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden, nam de DVZ op 28 november 2023 een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde aan de grens gelegen plaats.

Het voorstaande rechtvaardigt dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van het verzoek tijdens deze fase van de procedure, conform artikel 57/6/1, § 1, eerste lid c) van de Vreemdelingenwet.

Voor de behandeling van ingediende beschermingsverzoeken aan de grens dient overigens te worden gekeken naar het gestelde in artikel 57/6/4 van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om ten aanzien van de vreemdeling die tracht het Rijk binnen te komen zonder aan de in artikelen 2 en 3 gestelde voorwaarden, te voldoen en die aan de grens een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, aldaar het verzoek niet-ontvankelijk te verklaren op basis van artikel 57/6, § 3 of aldaar een beslissing te nemen over de grond van het verzoek in één van de situaties voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, a), b), c), d), e), f), g), i) of j)).
[...].”

In een schrijven van 6 januari 2024 bevestigt de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie dat verzoeker wordt vastgehouden in het gesloten centrum TC Caricole. Ook ter terechtzitting wordt vastgesteld dat verzoeker nog steeds in het gesloten centrum verblijft.

De Raad kan op heden slechts vaststellen dat verzoeker wordt vastgehouden in een gesloten centrum en dat verweerder in zijn hoofdte op 28 december 2023 een beslissing heeft genomen over de grond van zijn verzoek om internationale bescherming in de situatie zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, c) van de Vreemdelingenwet. Verweerder heeft aldus de versnelde procedure toegepast en de Raad dient deze te behandelen overeenkomstig artikel 39/77 van de Vreemdelingenwet.

4. Verzoeker toont niet aan, noch blijkt uit het geheel van de voorliggende elementen, dat hij belang heeft bij de vernietiging van de bestreden beslissing omwille van de toepassing van de versnelde procedure.

“Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring indien twee voorwaarden vervuld zijn: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem een direct en persoonlijk voordeel verschaffen, hoe miniem ook. Het belang waarvan een verzoeker blijk moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.” (RvS 12 september 2016, nr. 235.719)

Hieruit komt naar voor dat verzoeker over het rechtens vereiste belang beschikt indien 2 voorwaarden zijn vervuld, met name:

- de nietigverklaring van de bestreden beslissing moet hem een rechtstreeks en persoonlijk voordeel verschaffen; m.a.w. het belang is het voordeel dat de verzoeker verwacht uit het verdwijnen van het nadeel of de schade die voor hem ontstaat uit de bestreden beslissing;
- het belang moet persoonlijk, actueel, rechtstreeks en zeker, en wettig (geoorloofd) zijn.

Te dezen wordt vastgesteld dat verweerder verzoekers verzoek om internationale bescherming ten gronde heeft beoordeeld.

In de parlementaire voorbereidingen wordt inzake de versnelde procedure het volgende gesteld:

“Als de Commissaris-generaal een beschermingsaanvraag volgens een versnelde procedure behandelt, wordt deze aanvraag binnen redelijke verkorte termijnen behandeld, zonder af te wijken van de grondbeginselen en de fundamentele garanties betreffende het onderzoek van de verzoeken om internationale bescherming in het algemeen.” (Parl.St. Kamer 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 111).

De Raad stelt vast dat verweerder verzoekers verzoek om internationale bescherming *in casu* volgens een versnelde procedure heeft behandeld, met inachtneming van de fundamentele waarborgen van verzoeken om internationale bescherming in het algemeen. Overeenkomstig artikel 49/3, tweede lid van de Vreemdelingenwet en gelet op de bestreden beslissing heeft verweerder eerst onderzocht of verzoeker erkend kon worden als vluchteling en vervolgens of subsidiaire bescherming kon worden toegekend. Het persoonlijk onderhoud met verzoeker en een medewerker van het CGVS ging door op 19 december 2023 met bijstand van een tolk en in aanwezigheid van verzoekers advocaat. Verzoeker werd tijdens dit persoonlijk onderhoud de mogelijkheid geboden om de redenen voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst uitgebreid toe te lichten.

De toepassing van de versnelde procedure leidt ertoe dat het verzoek om internationale bescherming versneld – binnen redelijke verkorte termijnen – wordt behandeld, doch heeft geen invloed op de (inhoudelijke) beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Verzoeker toont niet aan dat de toepassing van de versnelde procedure een substantieel (negatief) gevolg heeft gehad op het verdere verloop van de procedure en de uiteindelijke beslissing.

5. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsebepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade

betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6.1. Het stond tot op de aanvang van de zitting niet ter betwisting dat verzoeker zowel de nationaliteit heeft van Venezuela als van Colombia.

De bestreden beslissing motiveert dat verzoeker, naast de Venezolaanse, ook de Colombiaanse nationaliteit heeft. Omtrent dit kernelement van de bestreden beslissing wordt in het verzoekschrift geen enkel verweer gevoerd; integendeel, het verzoekschrift bespreekt enkel verzoekers vrees ten aanzien van Colombia.

6.2. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting is van artikel 2, f) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn), kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt in dat het moet worden begrepen in de zin van hetgeen is gedefinieerd in de voornoemde richtlijn, met name als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de voornoemde richtlijn). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen of de verzoeker de bescherming van dit land niet kan of om geldige redenen niet wil inroepen. Voor de beoordeling van de voorwaarde dat de verzoekende partij de bescherming van het land van nationaliteit niet kan of, uit hoofde van deze vrees, niet wil inroepen, moet de *“nationaliteit”* begrepen worden als de band tussen het individu en een bepaalde Staat (UNHCR, *Guide*

des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés, Genève, 1979, heruitgave, 1992, pagina 22, § 87).

6.3. Verzoeker verwijst ter zitting naar het ter zitting bijgebrachte Colombiaanse document 'Certificado de inscripcion de registro civil' van 9 januari 2024 waaruit blijkt dat er in het informaticasysteem van de burgerlijke stand geen persoon kan worden gevonden met de naam van verzoeker en met geboortedatum [...] januari 1963.

Verzoeker betoogt ter zitting – en in tegenstelling tot de volledige inhoud van het verzoekschrift - dat dit het bewijs is dat hij geen Colombiaanse nationaliteit heeft.

Hetzelfde document stelt ook dat *“voor de inwerking van wetsdecreet 1260 van 1970 de burgerlijke stand werd opgemaakt in boekdeel- en folioformaat, zonder informatie door te geven of kopieën door te sturen naar een gecentraliseerd bestand, waardoor deze informatie en kopieën alleen worden bewaard in het oorspronkelijk kantoor van de burgerlijke stand”*.

Te dezen wordt vastgesteld dat dit document niet concreet aantoont dat verzoeker de Colombiaanse nationaliteit niet zou bezitten. Het document toont slechts aan dat er geen registratie is van een persoon met zijn naam en geboortedatum in 1963, hetgeen niet verwondert aangezien volgens hetzelfde document deze gegevens slechts (ten vroegste) sinds 1970 worden gecentraliseerd. Dit klemmt des te meer aangezien verzoeker op geen enkel wijze concreet aantoont hoe hij dit document heeft verkregen. Het document betreft ook een kopie met daarop een handtekening in kopie zodat er geen authenticiteitswaarde kan aan worden verleend.

Het voorstaande geldt des te meer omdat verzoeker blijkens het gehoorverslag verklaarde (i) dat zijn Colombiaans paspoort zich nog bij hem thuis in Caracas bevindt, om vervolgens aan te geven dat het paspoort mogelijks ontvreemd werd bij een inbraak in zijn woning én (ii) het verzoekschrift aanvoert dat het Colombiaans paspoort fouten bevat, waaronder een verkeerde geboortedatum en een andere spelling van verzoekers naam. Het valt niet in te zien hoe verzoeker een Colombiaans paspoort zou hebben indien hij niet over de Colombiaanse nationaliteit beschikt.

6.4. In de mate dat verzoekers relaas omtrent de aangevoerde problemen zich situeert in Venezuela dient bijgevolg ook worden nagegaan of hij een vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Colombia, het land waarvan hij volgens zijn verklaringen, met inbegrip van het voorliggend verzoekschrift, ook de nationaliteit heeft.

7. Verzoeker kan niet worden gevolgd hij onvoldoende de tijd kreeg om aan te tonen dat zijn problemen in Venezuela 'een weerslag kennen in Colombia'. Verzoeker onderbouwt dit geenszins concreet en uit dossier blijkt tevens dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud zeer uitvoerig de kans heeft gekregen om zijn vrees ten aanzien van Colombia toe te lichten. Verzoeker werd tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet bevraagd over een eventuele vrees in Colombia (cf. gehoor CGVS, p. 14-15) omwille van zijn voorgehouden politieke engagement in Venezuela. De bestreden beslissing motiveert dienaangaande correct dat verzoeker er niet slaagde in om een dergelijke vrees te concretiseren en dat zich beperkte tot een vage en algemene verwijzing naar een Venezolaans oppositielid.

8.1. Verzoeker voert thans in het voorliggend verzoekschrift aan dat hij wel degelijk een vrees heeft ten aanzien van Colombia wegens zijn politieke activiteiten in Venezuela. Hij verwijst naar de bij het verzoekschrift gevoegde nieuwe stukken, met name een (kopie van een) getuigenis van A. V., een beweerdelijk Gemeentelijk Coördinator van de Volksnetwerken van de Movimiento Voluntad (stuk 3), een foto van graffiti (stuk 5), een attest van de werkgever (stuk 4), en verwijst naar artikels over de Venezolaanse oppositie in Colombia.

Het is niet aannemelijk dat verzoeker in het kader van de beroepsprocedure en ongeveer 13 jaar na het opnemen van een politieke engagement in 2011 in Venezuela, actueel plots wél over (ongedateerde) stukken beschikt met betrekking tot bedreigingen die zeer expliciet refereren aan verzoekers Colombiaanse nationaliteit.

Tevens zowel de getuigenis van A. V., het attest van de werkgever (stuk 4), en de foto van de graffiti, hebben geen authenticiteitswaarde omdat het om fotokopieën en foto's gaat waarvan de authenticiteit of de context waarin de stukken werden opgesteld niet kunnen worden geverifieerd en omdat de stukken

bovendien vatbaar zijn voor manipulatie. Daarenboven kan worden opgemerkt dat de getuigenissen van zowel de werkgever als van de Gemeentelijk Coördinator van de Volksnetwerken geen objectieve bewijswaarde hebben ingevolge de persoonlijke band tussen verzoeker en de auteurs van deze documenten.

De bewijswaarde van de ongedateerde getuigenis van A. V. wordt verder ondergraven doordat de inhoud van het document inconsistent is met de verklaringen van verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde immers dat zijn Colombiaans paspoort zich nog bij hem thuis in Caracas bevindt, om vervolgens aan te geven dat het paspoort mogelijks ontvreemd werd bij een inbraak in zijn woning (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 4). In de persoonlijke getuigenis van A. V. staat echter te lezen dat verzoeker *"al slachtoffer was van diefstal van al zijn documenten bij zijn doorreis door dit buurland"*. Volgens het verzoekschrift is dit een verwijzing naar de inbraak in de woning van verzoeker, wat echter niet wordt ondersteund door de vertaling van het document waaruit zou moeten blijken dat de documenten van verzoeker in Colombia werden gestolen. Verder licht de getuigenis, een algemene verwijzing naar de Colombiaanse overheid niet te na gesproken, op geen enkele manier concreet toe waaruit blijkt dat verzoeker een vrees dient te koesteren ten aanzien van Colombia.

Waar verzoeker aanvoert dat het Colombiaanse paspoort fouten bevat, waaronder een verkeerde geboortedatum en een andere spelling van verzoekers naam, is andermaal een loutere bewering. Bovendien wordt niet toegelicht hoe hieruit een nood aan internationale bescherming ten aanzien van Colombia zou blijken.

De artikels die worden aangehaald in het verzoekschrift betreffen algemene informatie aangezien in geen van de neergelegde artikels wordt verwezen naar verzoeker of wordt er uitspraak gedaan over zijn specifieke situatie. Een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat een verzoeker in Colombia werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

8.2. Ter zitting brengt verzoeker ook een nieuw document van zijn werkgever bij. Dit stuk is gedateerd op 3 januari 2024 en stelt dat verzoeker wordt ontslagen omdat *"grupos colectivos" en de grupos irregulares* (onwettige groeperingen) van **Colombia** die naar u vragen en bedreigingen uiten aan uw persoon" (de Raad zet vet).

Hieromtrent stelt de Raad vast:

- het betreft een kopie gelet op de handtekeningen die erop voorkomen in dezelfde druk als de rest van het document,
- aan kopieën kan gelet op de manipuleerbaarheid geen authenticiteitswaarde worden verleend,
- verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet hoe hij in het bezit kwam van dit document, mede gelet op het feit dat het gedateerd is op 3 januari 2024 en het slechts ter zitting op 19 januari 2024 wordt bijgebracht,
- het document maakt melding van bedreigingen door Colombiaanse groepen, hetgeen andermaal een aanduiding is dat verzoeker in navolging van het verzoekschrift (en in tegenstelling tot het bijgebrachte certificaat van de burgerlijke stand) zijn relaas relateert aan zijn Colombiaanse nationaliteit.

Dit stuk kan derhalve geen vrees voor vervolging aantonen in Colombia (of Venezuela).

9. De bestreden beslissing stelt:

"Het loutere feit dat u een familielid bent van een begunstigde van internationale bescherming heeft geen gevolg voor uw verzoek om internationale bescherming en geeft u niet automatisch recht op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofdte zou bestaan.

Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. In dit geval blijkt dat u over zowel de Venezolaanse als de Colombiaanse nationaliteit beschikt en dus uw nood aan internationale bescherming ten opzichte van beide landen aannemelijk moet maken. U blijft wat dit betreft echter in gebreke."

Te dezen dient te worden vastgesteld dat verzoekers kinderen uitsluitend, in tegenstelling tot verzoeker zelf, enkel over de Venezolaanse nationaliteit beschikken (zie notities persoonlijk onderhoud, p. 4), wat ook overeenstemt met hun verklaringen (bijlage 2 bij de nota van verweerder).

Ten overvloede merkt de Raad op dat verweerder er overigens in verweernota terecht op wijst dat verzoeker blijkens de gegevens in zijn Venezolaans paspoort, na toekenning van de vluchtelingenstatus aan zijn dochter L. en zoon Le. én na het indienen van een verzoek om internationale bescherming door zijn zoon D., meerdere keren in België heeft verbleven zonder zelf een verzoek om internationale bescherming in te dienen, wat evenmin op een gedeelde nood aan internationale bescherming wijst.

10. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

11. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, zoals aangevuld in nota van verweerder van 11 januari 2024, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de beschikbare informatie niet (langer) correct zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS